

FARMARI JA FARMARI

Kun työväenliikkeessä ratkaistaan menettelytapakysymystä, on hyvä tuntea historiaa. Historiasta näkee, mitä milloinkin on luokkien ja ryhmien välisestä taistelusta ollut tuloksena. Tästä voi, kun voimatekijöitä tarkalleen analysoi, päätellä mitä käsillä oleva kysymys helmasaan kantaa. Erikoisesti työväenliikkeelle ovat suurmerkityksellisiä ne kokemusvarastot, mitkä ovat työväenliikkeen historiaan kootut, joko sen kirjoitettuun historiaan tai sen muistossa olevaan elettyyn elämään.

MUTTA ratkaisua tehdessä on tarkoin punnittava kukin tekijä. Maailma ei pysy paikallaan, se liikkuu. Samoilta näyttävät tekijät eivät ole samoja. Ei ole siis ainoastaan tunnettava menneisyys vaan meidän on myös tunnettava nykyisyys. Emme tekijöiden liikkuvaisuuden ja niiden monissa eri suhteissa olemisen vuoksi voi siis yksinkertaisesti päätellä, että koska sen tai tämän maan työväenliikkeissä näiden ja noiden tekijöiden vallitessa meneteltiin noin, niin meidän täytyy menetellä näin. On tunnettava se maa, jossa elämme ja vasta tämän tuntemuksen ja historiallisen vertailun avulla tehtävä johtopäätöksemme.

Mutta vaikka me kuinka tarkkaan punnitsimme, niin sittenkin saattaa olla mahdollista, että toiminnan hetkellä on tehtävä muutoksia, sillä päätöksen ja toiminnan välillä on kulunut aikaa ja maailma ei suinkaan ole elänyt sitä aikaa liikkumattomana. Toiminta itsekin myös luo tilanteen, jommoista koskaan ennen ei ollut ja se tilanne on myös tekijä joka määrää toiminnan suuntaa ja laatua. Ei koskaan ole havaintojen tekoon ja analyysiin tarpeellinen kyky niin välttämätöntä kuin yhteiskunnallisissa liikkeissä. Työväenliikkeenkin tien näyttäjien, toimitsijain, velvollisuuksiin kuuluisi alituinen ahkeroinen tiedon hankinnassa. Sellaiset suuret murhenäytelmät kuin Suomen sisällissota, Spartacus-kapina Saksassa, Unkarin tapahtumat y. m., voidaan välttää vain tiedon hankinnan kautta. Tämä olisi niiden muistettava, jotka nälvivät työväen oppilaitoksia. Työväen liikkeessä on paljon tärkeämpää elämisen taito kuin kuolemisen rohkeus.

* * *

Kommunistien keskuudessa on pidetty suurta ääntä siitä, miten Venäjälle viedään kaikenlaatuisia maanviljelyskoneita, tuhansia trakto-

reita, puimakoneita, niittokoneita, väkiauroja j. n. e. Tällä kaikella on tahdottu uskotella, että Venäjän maanviljelys tuossa tuokiassa koneellistuu amerikalaisen maanviljelyksen veroiseksi. Niin suuri on tietämättömyys, että tämä otetaan täydestä. Tosiasia on kuitenkin se, että niissä ei mitään vielä ole ollut, sinne paljon mahtuu ja että 140:n miljoonan ihmisen maassa muutama kymmenen tuhatta maanviljelyskonetta on kuin pisara meressä,

* * *

Maanviljelystä ei koneellistuteta sanomalehti-
tiutisilla eikä hallituksen dekreeteillä eikä
mäkitilojen rakentamisella talonpojille. Vain
tyypilliset poliitikot voivat sellaista ajatella.
Talousmiehet näkevät sen hulluuden.

Ennenkuin konetta voidaan ottaa käytäntöön, sanoo Marx Pääomassaan, täytyy sen säästää työtä enemmän kuin sen oma valmistaminen työtä maksaa. Koneelle maanviljelyksessä täytyy saada tehtävää ja tehtävää sille löytyy vasta sikäli kuin maanviljelyksessä on tapahtunut spesialisoituminen. Maanviljelyksen spesialisoitumisen ehtona on kaupunkiväestön kasvaminen lukumäärältään niin suureksi, että markkinasuhteiden vuoksi on maanviljelykselle edullista alkaa jonkun erikoisen tavaran tuottajaksi. Kaupunkilaisväestöä ei kasva, ellei ole suurteollisuutta. Suurteollisuuden ja maanviljelyksen koneellistumisen on käytävä rinnan. Toista ei voi syntyä ennenkuin toinenkin syntyy.

Mitä kysyntää voi maanviljelyskoneille olla maassa, jonka väestöstä vain 15 pros. on kaupunkilaisia ja 85 pros. omineen toimeen tulevaa talonpoikaa. Kukin talonpoika voi leikata ja puida muutaman tynnörinsä viljaa käsi-
pelinkin, samoin niittää heinänsä ja kääntää
maansa. Sellaiseen talouteen ei voida pakottaa
taakonetta. Meidän on muistettava ja ym-

märrettävä, että spesialisoituneen amerikalaisenkin maanviljelijän suurimpana pulmana on kone siihen kiinnitetyn pääoman vuoksi. Useimmissa tapauksissa kone joutuu olemaan joutilaana suurimman osan vuotta ja se kumminkin maksaa aika paljon. Jokainen konetta käyttävä amerikalainen maanviljelijä ymmärtää tämän.

* * *

Niin tietämätön ja halveksittu kuin venäläinen talonpoika onkin, on hän yhteiskunnallisena voimatekijänä maassaan aika änkyrä. Hän on 85 pros. koko kansasta. Hän on maan ruoka-aitan herra. Kun hän sanoo kaupunkilaisille: "Syö pikku veljeni," niin kaupunkilainen syö. Mutta kun hän sanoo: "Älä syö," niin kaupunkilainen ei syö. Talonpoika voi elää vuosia kaupungista, mutta kaupunki ei voi elää päiväkkään hänettä. Vallankumousvuosina hän oppi tuntemaan voimansa. Vaikka koko kaupunkilaisväestö Venäjällä jakautuisi rankaisuretkikunnaksi ja viljan pakko-ottojoukkueiksi, niin mitä voisi 21 miljoonaa kaupunkilaista miestä, naista ja lasta hajaantuneina läpi koko Venäjän maan 119 miljoonaisen talonpojan kurittajana tehdä?

On siis ilmeistä, että olkoon hallituksessa kuka tahansa ja mikä ryhmä tahansa, niin sen on kuultava herransa ääntä. Talonpoika on Venäjän herra ja niinkauan kuin hän sitä taloudellisesti on, on jokaisen hallituksen palveltava häntä. Paitsi taloudellista voimaa, on talonpoika aseistettu. Hän on enemmistönä armeijassa. Puna-armeijassa on palkkatyöläistä muistuttavaa kohta vain nimitys "puna." Omit mielipiteet haihtuvat. Armeijan kommunistiopetus haihtuvat kuin tuhka tuuleen kun tulee valittavaksi mielipiteiden ja luokka-aseman väliltä. Talonpoika armeijassa on yhä talonpoika.

* * *

Jos tämän nyt lukee minnesotalainen perunafarmari Jani Mattila, jonka minä hyvin tunnen, niin hän tietysti suoristaa selkäänsä, pöyhittää rintaansa ja tuntee että hän kuuluu farmarina maailman hallitseviin. Mutta äläpä Jani nuolase, ennenkuin tipahtaa. Minä tiedän, että sinä osaat lukea ja kirjoittaa ja että sinä tiedät paljon enemmän kuin venäläinen talonpoika. Sinä olet hyvinvoivampikin. Mutta kaikesta tästä huolimatta sinä olet tässä

maassa vain varjo voimatekijänä, verrattuna siihen, mitä venäläinen talonpoika on omassa maassaan.

Sikäli kuin suurteollisuus Amerikassa on kehittänyt ja luonut maanviljelystuotteita tarvitsevan kaupunkilaisväestön, on maanviljelys spesialisoitunut ja koneellistunut. Mutta se on myöskin erottanut maatilasta suuren määrän tuotantoa suurteollisuudeksi. Viljan jauhaminen jauhoiksi, hedelmien kannuttaminen, eläinten teurastus ja lihan kannutus ja jalostus y. m. eivät ole enään maanviljelijän toimia. Farmari on nykyään suurimmaksi osaksi teollisuudelle raaka-aineita tuottava olento. Sikäli on maanviljelijän mahti heikentynyt mikäli hän on menettänyt työtään teollisuudelle ja mikäli hän on spesialisoitunut. Venäjällä voisi talonpoika tappaa kaupunkilaisen nälkään. Yhdysvalloissa voisi kaupunkilainen tappaa talonpojan nälkään.

Missä ovat muutamia poikkeuksia lukuunottamatta Yhdysvaltain elintarvevarastot? Farmarien aitassako? Eheipä ole. Ne ovat kaupungeissa. Duluthin, Superiorin, Port Arthurin, Fort Williamsin, Minneapolisin, St. Paulin y. m. kaupunkien elevaattoreissa on Yhdysvaltain vilja. Kaupungeissa ovat jauhot, ryynit, kaikenlaiset muutkin cereals'it, perunat, muna, liha, voi, hedelmät, kasvikset, sokeri, siirappi, ruoka öljyt ja rasva. Ja kun viimeinen analyysi suoritetaan, niin havaitsemmekin, että Yhdysvaltain ruoka-aitan avain on suurteollisuusväestöllä.

Kaupunkilainen sanoo amerikalaiselle farmarille: "Syö, veljeni," ja hän syö. Tai hän sanoo: "Älä syö," eikä hän syö, sillä ei hänellä ole mitä hän syödä mahtaisi tullakseen ravituksi.

Ymmärrättekö te kaiken maailman pikku politikoitsijat minkä tavattoman peruseroavaisuuden on suurteollisuus kehittänyt amerikalaisen palkkatyöläisen ja eurolaisen palkkatyöläisten välille yhteiskunnallisina tekijöinä?

Työväenliikkeen fulcrumin, painopisteen täytyy Yhdysvalloissa olla toisen kuin Europassa yleensä ja eritoten Venäjällä.

Jos mikään on yksistään jo tämän seikarnejalla selvää, on se, että eurolaisen työväenliikkeen menettelytapoja ei voi semmoisiin lainata amerikalaisen työväenliikkeen menettelytapoiksi.

A. R.